

Broz-Tito in njegova družba

V zadnjem številki »Signal« razpravlja Gisela Wirsing v dalejšem dokumentiranim članku o žalostnih razmerah na Balkanu in o jugo-vih krijeih. Prikazano je, kako sta Anglija in Amerika pognali višo Jugoslavijo v vojno, nato pa jo ne le pustili v vojaškem pogledu na cedilu, temveč korak za korakom prepustili njene narode komunizmu, ker nimata več volje ne moči, da bi se uprli boljeviški rdeči ekspanziji. Pri tem obravnavata tudi revolucionarno akcijo kominternskega eksponenta Josipa Broza in navaja mnoga, v javnosti doslej še neznana ali pa vsaj zelo malo znana dejstva. Med drugimi pravi:

Pomlad leta 1937 so bili po vseh čakalnicah na kolodvorih vseh evropskih držav razobeseni veliki, pestri lepiaki, ki so vabili k obisku svetovne razstave v Parizu. Popotniki, namenjeni na svetovno razstavo, so uživali posebne postope na skrajih vseh evropskih železnic. Tudi v državah, v katerih se sicer ni lahko dobil potni list za izozemstvo, so rade volje delil dovoljenja za potovanje v Francijo na pariško razstavo. Toda potnik, dasi opremljeni z vstopnicami, pestri listki, in nakaznicami z sobo v prenapolnjenih hotelih Pariza, ki so sicer odpotovali tja, niso vsi prekonali vhoda v svetovno razstavo onstran Pont Jena.

Uradniki potovalnih pisar v Beogradu in Zagrebu na primer so se čudili v teh mesecih zlasti nad dejstvom, da je pri njih dvignilo vozovce za potovanje v Pariz tudi mnogo tisoč dokaj dvomljivih pojavi. Že zunanjost teh ljudi je komaj dopuščala domnevno, da bi zmagli, klub vsem ugodnostim, bivanje v Parizu. A kljub temu so odpotovali. Ničesar izmed teh pa ni videl Pariza. V južni Franciji so na poprej dogovorjeni postajali prihajali tajni agenti neopajeno ponje v vlake ter jih odpravljali na špančko mejo. Tam se je v malem francoskem območju mestecu takrat na debelo razvijalo tihotapstvo z ljudmi ter je stalno dovozila internacionale brigadi španskih komunistov novo topovsko hranilo. Okrog 11.000 jugoslovenskih državljanov je bilo na ta način v poletju 1937 transportiranih v Španijo.

Neki človek, po imenu Josip Broz

Za to tihotapljenje ljudi iz Jugoslavije v Španijo je bil odgovoren terorist Josip Broz, ki sta ga beograjska in zagrebška polica že leta in leta zasedevali. Izmed 11.000 mož, ki jih je Broz po načrtu, izdelanem v Moskvi, iztihotapljal v rdečo Španijo, se jih je vrnilo kar maj kakih 1000 v domovino. Vsi ostali so Bog veje propadli, padli ali umrli.

Josip Broz, ki se je tako izkazal za izvrstno orodje v rokah svojih gospodarjev, je sedaj pod imenom »Tito« postal od britanske in ameriške vlade službeno priznan spoveljnik ene izmed zavezniških armad. Kot taki je sem dal naslov jugoslovenskega »narvala«.

Jugoslovenska begunska vlada v Kairu še vedno odklanja dolovanje z Josipom Brozom, čeravno britanskim in ameriški levčarski kralju Petru vedno bolj neprkriti očetu, da priča njegovo odklanjanje Tita o njegovem steknjenem mišljenju. Ti listi v Londonu in New Yorku se poslužujejo psevdonima Josipa Broza in ga odceajo z lovorientirjeni venci in junakimi legendami, ne da bi slutli da beseda »Tito« ne pomeni nič drugega, kakor zacetne črke Taine Internacionale Teroristične Organizacije. Niti listi v Angliji in Ameriki niti tamozni vladi, ki sta po nujni želji Stalina proglašili Josipa Broza za »enakopravnega vrhovnega povelenjnika«, ne slutijo ali se vsaj delajo, kakor da ne vedo, da je ta najnovejši kolega generalov Eisenhowera, Montgomeryja in Matlenda Wilsona človek, ki ni sedel v jehu samo zaradi svojih političnih dejanj, marveč tudi zaradi številnih kriminalnih zločinov.

Izrael je kovač v ključavnici, je uporabil Broz svoje znanje najprvo predvsem za izdelavo ponarejenih ključev v vložniškega orodja ter je bil zaradi tega obojen dokler ni leta 1928 ob prični splošni amnestiji zopet prisel na svobodo. V ječi se je seznanil s članji komunistične teroristične organizacije, s katero je odslej postal v stalni zvezki. V sploš jugoslovenske policije je dokazana njegova udeležba pri robarskem napadu v neki vas pri Zagrebu februarja 1933, pri katerem je bilo več oroženih ranjenih, eden pa ubit. Iz teh spisov je nadalje razvidna njegova udeležba pri družbi ponarejevalec denaria, ki je verjetno prav tako bila v zvezi s teroristično organizacijo. Državno tožilstvo v Zagrebu je zaledovalo Broza zarad ponareditive 733 kosov jugoslovenskih 50 dinarskih bankovcev. Pa tudi s političnimi zločini se spravlja imo Josipa Broza nadalje zopet in zopet v zvezi.

Nazadnje so postala Brozu tla v Jugoslaviji prevoča. Postal je medtem že član centralnega komiteja jugoslovenske komunistične partije, ki ga je po skravnih potih svoje komunistične organizacije prethotapila čez Balkan in Turčijo v Moskvo. Tam je bil kmalu sprejet na takoj imenovan Leninovo visoko solo, ono znamento izobraževališče komunističnih teroristov, v kateri se je izsola več na komunističnih voditeljev evropskih držav. Tri leta pozneje najdemo Broza kot organizatorja komunističnega tihotapstva ljudi v Španijo.

Ko je bila mednarodna brigada poražena in razklopjena na vse vetrove, se je Broz s potnim listom, ki se je glasil na ime inž. Josipa Tomanečka, vrnil v Jugoslavijo. Ker je postal jugoslovenska polica klub temu nanj zopet pozorna, je Broz večkrat spremenil svoje ime, dokler se ni slednji kot Tito zopet pojao in ne prelomil leta 1941/42 v razvratnih planinskih predelih Bosne.

Morda bo kdo ugevarjal, če vojna spravi včasih tuh pravčnika, se preden se tega zave, mučno bližino pustolovskih pojavorov, ki se nepredvideno dvignejo iz razburanega blata podzemja. Toda to opravčilo, ki so si ga tudi v Londonu in Washingtonu v zadregi prispetovali, ko se je izvedelo, da je ta »vrhovni povelenjnik« Broz človek, ki ga zaseduje pot, nötig, ponarejevalca in cestnega roparja, ta izgovor ne drži, ker je bilo britanski in ameriški obveščevalni službi te predobrazno, da takšen ni le posmenovan. Tito sam, marveč, da je tudi vse njegova okolica sestavljena iz podobnih elementov.

Krvolik Črne gore

Pisec opisuje nato nekatere Brozove glavne pomočnike, med drugimi znane srbskega komunista Mošo Pijada in »predsednika« Brozove »vlade« Ivana Ribarja. O njih pripoveduje:

V Broz-Titovi vladi je tudi španjolski žid Moša Pijade, ki se je zasedel v zgodbini srbskega naroda kot krvolok Črne gore. Pijade je že od leta 1918. zmanj kot aktiven komunist. Leta 1924. je bil aretiran zaradi terorističnih dejanj in je presedel nato z malimi presledki skoraj 16 let po

ječah, pri čemer se je del njegovih kazni silčno kakor pri Brozu nanašal na čisto kriminalne zadeve.

Ko je bila spomladi leta 1941. armada takratne Jugoslavije v 10 dneh pregažena od nemške vojske, se ni dalo preprečiti, da ne bi v nepristopnih goratih pokrajnah, zlasti na jugozapadu, nastali praznine, na katerih očiščenje zaenkrat niso bili poslane nemške čete, ker ni bilo več za važejoče vojaške probleme. Tam, kjer naj bi že od vsega začetka notranje trhla in lena druga italijanska armada nepravila red — predvsem vzdolz Jadranške obale in v črnomorskem vijaju —, so se kaj kmalu v nastalih prazninah pojavile nevarne tolpe, proti katerim vrhovni poveljnik italijanske armade nikakor ni energično nastopil. Semkaj je spadala zlasti črna gora, ki je bila po italijanski zelji priznana zopet za neodvisno državo, čeprav italijanski poveljniki niso bili v stanju, da bi tam vzpostavili red.

Niso pa se okrog Tita zbrali samo teroristi, marveč tudi druge dvomljive eksistence, tako pred vsemi pozneje za predsednika Titove »vlade« imenovani dr. Ivan Ribar, čigar pretkelost kaže značilne pooteze onih temnih političnih sil, ki so že od nekdaj igrale v političnem življenju južnorodne Evrope temno vlogo.

PROBLEM OBNOVE NAŠIH DOMOV

Tehtne pobude socialnega delavca — Pri sestavi načrtov je treba upoštevati kompromis med socialnimi potrebami in gospodarskimi zmožnostmi

V »Kmetovalcu« je izšlo že več tehtnih razprav o obnovi naših porušenih in požganih vasi. V zadnjem številki »Kmetovalca« pa je objavljen prispevek znanega socialnega delavca Filipa Uratnika pod naslovom »Nekaj misli k obnovitvi naših domov«.

Pisec pravi, da bodo razprave, ki so bile že objavljene o tem vprašanju, dale projektantom mnogo koristnih podvod. Toda lahko bi imela tudi škodljiv učinek na organizacijo obnovitvenih del, če bi se tisti, ki jim bo organizacija poverjena, ne zavedali, da je treba iskati v praktičnem življenju vedno takšnih rešitev, ki pomenijo

kompromis med socialno političnim idealom in gospodarskimi možnostimi

V en prejšnjih razprav je bil objavljen načrt kmečkega doma kot primer in vzor, kakšni bi naj bili novi kmečki domovi, da priča njegovo odklanjanje Tita o njegovem steknjenem mišljenju. Ti listi v Londonu in New Yorku se poslužujejo psevdonima Josipa Broza in ga odceajo z lovorientirjeni venci in junakimi legendami, ne da bi slutli da beseda »Tito« ne pomeni nič drugega, kakor zacetne črke Taine Internacionale Teroristične Organizacije. Niti listi v Angliji in Ameriki niti tamozni vladi, ki sta po nujni želji Stalina proglašili Josipa Broza za »enakopravnega vrhovnega povelenjnika«, ne slutijo ali se vsaj delajo, kakor da ne vedo, da je ta najnovejši kolega generalov Eisenhowera, Montgomeryja in Matlenda Wilsona človek, ki ni sedel v jehu samo zaradi svojih političnih dejanj, marveč tudi zaradi številnih kriminalnih zločinov.

Izrael je kovač v ključavnici, je uporabil Broz svoje znanje najprvo predvsem za izdelavo ponarejenih ključev v vložniškega orodja ter je bil zaradi tega obojen dokler ni leta 1928 ob prični splošni amnestiji zopet prisel na svobodo. V ječi se je seznanil s članji komunistične teroristične organizacije, s katero je odslej postal v stalni zvezki. V sploš jugoslovenske policije je dokazana njegova udeležba pri robarskem napadu v neki vas pri Zagrebu februarja 1933, pri katerem je bilo več oroženih ranjenih, eden pa ubit. Iz teh spisov je nadalje razvidna njegova udeležba pri družbi ponarejevalec denaria, ki je verjetno prav tako bila v zvezi s teroristično organizacijo. Državno tožilstvo v Zagrebu je zaledovalo Broza zarad ponareditive 733 kosov jugoslovenskih 50 dinarskih bankovcev. Pa tudi s političnimi zločini se spravlja imo Josipa Broza nadalje zopet in zopet v zvezi.

Nazadnje so postala Brozu tla v Jugoslaviji prevoča. Postal je medtem že član centralnega komiteja jugoslovenske komunistične partije, ki ga je po skravnih potih svoje komunistične organizacije prethotapila čez Balkan in Turčijo v Moskvo. Tam je bil kmalu sprejet na takoj imenovan Leninovo visoko solo, ono znamento izobraževališče komunističnih teroristov, v kateri se je izsola več na komunističnih voditeljev evropskih držav. Tri leta pozneje najdemo Broza kot organizatorja komunističnega tihotapstva ljudi v Španijo.

Ko je bila mednarodna brigada poražena in razklopjena na vse vetrove, se je Broz s potnim listom, ki se je glasil na ime inž. Josipa Tomanečka, vrnil v Jugoslavijo. Ker je postal jugoslovenska polica klub temu nanj zopet pozorna, je Broz večkrat spremenil svoje ime, dokler se ni slednji kot Tito zopet pojao in ne prelomil leta 1941/42 v razvratnih planinskih predelih Bosne.

Morda bo kdo ugevarjal, če vojna spravi včasih tuh pravčnika, se preden se tega zave, mučno bližino pustolovskih pojavorov, ki se nepredvideno dvignejo iz razburanega blata podzemja. Toda to opravčilo, ki so si ga tudi v Londonu in Washingtonu v zadregi prispetovali, ko se je izvedelo, da je ta »vrhovni povelenjnik« Broz človek, ki ga zaseduje pot, nötig, ponarejevalca in cestnega roparja, ta izgovor ne drži, ker je bilo britanski in ameriški obveščevalni službi te predobrazno, da takšen ni le posmenovan. Tito sam, marveč, da je tudi vse njegova okolica sestavljena iz podobnih elementov.

Pisec opisuje nato nekatere Brozove glavne pomočnike, med drugimi znane srbskega komunista Mošo Pijada in »predsednika« Brozove »vlade« Ivana Ribarja. O njih pripoveduje:

V Broz-Titovi vladi je tudi španjolski žid Moša Pijade, ki se je zasedel v zgodbini srbskega naroda kot krvolok Črne gore. Pijade je že od leta 1918. zmanj kot aktiven komunist. Leta 1924. je bil aretiran zaradi terorističnih dejanj in je presedel nato z malimi presledki skoraj 16 let po

V tej dobi medvladja se je pojavil v Crni gori Moša Pijade na čelu kaj raznolike tolpe ter je izvajal skozi več mesecev strahovlado, v kateri je po cenzurah Nedelje vladilo v Beogradu, načelno smrt najmanj 50 tisoč ljudi! To je 10 odstotkov prebivalstva te redko naseljene gorate pokrajine! Po zlomu Italije so črnomorski in srbski listi objavili dolge sezone zravnike Moša Pijade, pri čemer se je izkazalo, da je v mnogih krajih, tako npr. v kopališču Kolašinu, ostalo komaj 40% odraslih mož pri življenju. Druge so na najgoroznejši način mučili ter jih nato pometali v močvirje ob reki Kari, ki so ga komunisti označili za »spasji britov«. Porocila iz Srbije navajajo tudi celo vrsto samostanov v cerkvah, ki so jih komunisti izpremeli v zabavnišča, kakor so to tudi druge tolpe pod poveljstvom Josipa Broza deščile.

Nekaj češki prijatelj dr. Ribarja, Draž ob ustanovitvi jugoslovenske države v Beograd, kjer se je za kratki čas povzel celo za predsednika parlamenta. Skoro celo desetletje je spadal potem v Beogradu v vrsto odnih elementov, ki so povzročali za kulisami nersrečljivo zmedo osobno-političnih in finančnih akcij in transakcij. Njegova vizitka, na kateri je še vedno blestel napis: »bivši predsednik skupščine«, je pri tem dr. Ribarju dobro služila. Končno pa se je zapletel v finančni skandal, zaradi katerega je moral izginiti s politične pozornice.

Nekaj češki prijatelj dr. Ribarja, Draž ob imenu, se je čutil ogroženega po češko-slovaški agrarni reformi, ki bi bila prizadela tudi njegovo veleposestvo, vredno več milijonov čeških kron. S svojimi zvezami je Ribar dosegel, da je bil Čeh Draž imenovan za jugoslovenskega tiskovnega atašega na Dunaju. Tako je postal Draž naprav češkim oblastem načernat svinzemec, nakar je mogel rešiti svoje premoženje pred udarom agrarne reforme. Praska vlada je zaradi tega protestovala v Beogradu in pri preiskavi te zadeve se je izkazalo, da je dobil Ribar za to svojo prijateljsko uslužbo več milijonov dinarjev. S tem se je onemogočil in je padal od stopnje do stopnje, dokler se ni končno znašel v objemu prikritke komunistične organizacije, ki se je rada posluževala tega propagadega politika, ker je imel še vedno mnoge zveze v Beogradu. Zato je bil Ribar končno povabljen v središču terorističnega tabora.

Nekaj češki prijatelj dr. Ribarja, Draž ob imenu, se je čutil ogroženega po češko-slovaški agrarni reformi, ki bi bila prizadela tudi njegovo veleposestvo, vredno več milijonov čeških kron. S svojimi zvezami je Ribar dosegel, da je bil Čeh Draž imenovan za jugoslovenskega tiskovnega atašega na Dunaju. Tako je postal Draž naprav češkim oblastem načernat svinzemec, nakar je mogel rešiti svoje premoženje pred udarom agrarne reforme. Praska vlada je zaradi tega protestovala v Beogradu in pri preiskavi te zadeve se je izkazalo, da je dobil Ribar za to svojo prijateljsko uslužbo več milijonov dinarjev. S tem se je onemogočil in je padal od stopnje do stopnje, dokler se ni končno znašel v objemu prikritke komunistične organizacije, ki se je rada posluževala tega propagadega politika, ker je imel še vedno mnoge zveze v Beogradu. Zato je bil Ribar končno povabljen v središču terorističnega tabora.

Nekaj češki prijatelj dr. Ribarja, Draž ob imenu, se je čutil ogroženega po češko-slovaški agrarni reformi, ki bi bila prizadela tudi njegovo veleposestvo, vredno več milijonov čeških kron. S svojimi zvezami je Ribar dosegel, da je bil Čeh Draž imenovan za jugoslovenskega tiskovnega atašega na Dunaju. Tako je postal Draž naprav češkim oblastem načernat svinzemec, nakar je mogel rešiti svoje premoženje pred udarom agrarne reforme. Praska vlada je zaradi tega protestovala v Beogradu in pri preiskavi te zadeve se je izkazalo, da je dobil Ribar za to svojo prijateljsko uslužbo več milijonov dinarjev. S tem se je onemogočil in je padal od stopnje do stopnje, dokler se ni končno znašel v objemu prikritke komunistične organizacije, ki se je rada posluževala tega propagadega politika, ker je imel še vedno mnoge zveze v Beogradu. Zato je bil Ribar končno povabljen v središču terorističnega tabora.

Nekaj češki prijatelj dr. Ribarja, Draž ob imenu, se je čutil ogroženega po češko-slovaški agrarni reformi, ki bi bila prizadela tudi njegovo veleposestvo, vredno več milijonov čeških kron. S svojimi zvezami je Ribar dosegel, da je bil Čeh Draž imenovan za jugoslovenskega tiskovnega atašega na Dunaju. Tako je postal Draž naprav češkim oblastem načernat svinzemec, nakar je mogel rešiti svoje premoženje pred udarom agrarne reforme. Praska vlada je zaradi

Samoživke in osamele žene

Dovtiplji o pozabljenih profesorjih, padarjih-grobokopih, družinskih zmajih-taščah in starih devicah so se že preživeli. Za te čase bi moral biti dovtip za nje izreden prebliski misli, ki bi se užgal. Ozkorosnost nekdanjih dni, se je umaknila velikopotezniosti toka in teka casu in to življenje gleda pametni clovek iz popolnoma drugega vidika. Ko so se ženili naši dedki z nasimi babicami, so opazovali življenje s povečevalnim stekom, da niso zgredili nobene poglece na socioloveku, njih potomci pa gledajo življenje s pomanjševalnim stekom, da se lise razgubijo in ne opazijo. Seveda so se vedno izjemne, ki način v življenjsko pot svojega soseda, znanca, prijatelja, ali sovražnika osmehijo, ker hodijo svojo, mnogim neraumljivo pot.

Neporočene žene so bile vedno pripravna točka, v katero so iz napetege loka sproževale ostre pštice. Žena-samica jim je bila nekakšen srednji spol med možem in ženo, ki ni imela cene in veljavje. Bila je pač starca devica in staro devico so zbadale opazke, smesnice in dovtipi. Narodna pesem ima tudi mnogo zbadiljk na njih račun †n to je poslošen znak, da je bila neporočena žena podcenjavana in snov za osmešitev. V samice se niso spotikal, ker je bila dvojna moralna vedno na strani moških. Ob starega samica, ki je bil vedno imenovan le samec in nikdar star devičnik, ki se obregnili oznjencem edino iz zavisti, da je samec gospodar kluča hišnih vrat, kar mnogi oznejeli in Narodna pesem pravi:

Se ptiček spomladi
si ptičko dobi,
po vejh zelenih
se z njo veseli.
Če boš pa zagrizen
ti samec ostal,
na zadnjo se uro
bos bridko kesal.

Prešeren je v svoji pesmi †Zarjavela devisa omenil dekle, ki je čakalo »boljšega in goršega«. Končno pa le še velja narodno besedilo: »Sej b' se b'va vohk' omoziva, če b' se b'va hotva, pa se nisem hotva.«

Marsikatera je v svoji ozarjeni mladosti pricakovala pravljičnega princa-krasotca iz devete dežele, v pricakovanju je minul čas, princi je odjezdil v drugo stran, želja po možu je ostala in narodna pesem pravi:

»če b' vedva, kje hodi,
po njega b' koj šva,
b' ga v kamro pelava,
potroštava b' ga.
če b' puklast biv, šantov,
al' gluh, al' brlav,
de le pred oltarjem
b' mi rinčico dav.«

V času narodnih pesnikov je bila morda taka sila za »rinčico«, danes pa ni več.

Neporočena žena ni več dekla, pestrena, krščenca in stara teta, temveč jo že davno prestopila prag do najvišje izobrazbe, kjer deluje v vseh poklicih; zato je lahko sama, brez moža in brez »rinčice«.

V vseh stanovih pa so tudi danes žene, za katere se okolica zanima in ve povedati, kako živi ta, kako ona, kako se tretja giblje, kako četrta samotari, peta veseljači, šesta je malo »stako«, sedma ima prijatelja, osma se ozira na desno in levo za možem, deveta je večna neversta itd. Malenkostni ljudje še gledajo skozi povečevalno teko, da ne zgrešijo nobenega koraka v življenju svojega bližnjega in prav na poti so jim primeriki neporočenih žena, ki imajo živahne psicke za spremjevalca. Imenujejo jih »spasje tete«, kakor imenujejo ljubitelje mačk »majce botre«. Soseščina ve povedati, da se živalnim dobro goidi in da so odišavljene v kolinsko vodo. To so salonški psički v salonskih mačkah z negovanjem, mehko dlako, ki polegajo po divanah in blazinah in disijo po vijolicah in lavendlu.

Ali ne sme imeti neporočena žena, ali osamljena vdova ljubke živalce poleg sebe, ki je edino živo bitje ob soseščini, ki je ne razume v osamljenih dneh? Svet je krivčen, opravljiv, klevetav in se najraje obregne ob ženske, ki nimajo nikjer na svetu opore, cloveka, ki bi se potegnil za nje.

Mnogo osamljenih žena junaska prenasa udarce usode, mnogo žena pa klecene pod njimi. Včasih zadostuje malenkost, ki doleti cloveka v mladosti, ta malenkost se mu zapisi v srce in mu zagneni življenje. Od usodenega udarca prizadeti ljudje, posebno ženske, ki so že po svoji naravi bolj občutljive kakor moški, postanejo nezaupljivi in živijo v občutku svetloba tembola, čimbolj se nagibajo starost. Ostrega žela, ki se jim je zapicilo v srce, nikdar ne odstranijo, bodice vedno bolj pritiska v globino, rana se širi in nikdar ne zaceli. Spriznijo se z živalico in misiljo, da jih ona razume in čuti z njimi.

Ali so to žene brez moči in poguma, da bi kljubovalo usodi, polozile svojo bolest v krsto žalostnih spominov razočaranja, jo tesno zaprile, nanjo položile uvelje rože gorja in še z nasmemenom na novo pot, ki bi jih odvajalo od samotarstva? Vsak clovek ima

sreco na svojem kraju, ki si ne dá zapovedovati in ako je usoda na strune srca z vso težo udarila in jih razglasila, se težko, ali nikdar več ne uglašijo v pravo sozvočje. Najbolj prizadeta struna ostane pretigrana in v disharmonija moti vse druge.

Najnežnejša struna srca je struna ljubezni. Marsikatera žena je doživela razočaranje, ki ga ne more nikdar pozabiti in marsikatera se je ognila v črni redovni pačoljan in se zaprla v samostansko celico, ona pa, ki je ostala med svetom, si je uredila življenje po svoje in še ob to kaček življenja se sociolovek rad obregn. In se če bi grobovi govorili, ki se slišala težka beseda: »Obtožujemo, in marsikateri grob bi stresel cvetice raz sebe.«

»Trosite nam raje v življenje cvetic, a trnje shranite za grobe.«

Primerki zagrenjenih žena-čudakinja vedno bolj izginjajo iz življenja. Duh časa zahteva od prav vsakogar glavnih smotrov in to do delo. Naj bo delo se tako skromno med štirimi stenami, ali naj prestopi prag hišnih vrat, je vedno donos k splošnosti. Mnogo osamljenih žena se prezivlja s svojim poklicem. Zadovoljne so in udane v neizbernost, češ, že mora tako biti in najdejo kjerklj tudi primerno razvedrilo, ob katerem se odoprejo. Tudi ko se nagrene poldan proti vescem zarji, soše v svojem delu, ki jih ohraňa zadovoljne, ko se je nagubalo lice, osivelj lasje, upognil hrbet in zadrzel korak.

Pred vrat sedemdesetletnice zapoje njeni prijatelji sedemdesetletnica:
»Oj, dobro jutro, jungfrava,
al' si kaj lep'ga sanjava?
in ko vstopi, ji odpove odzdrav:
»Sem sanjava, sem rožce brava
in ljubemu svoj kralcju dava.«

»Medve sve že navsegodaj dobre volje in na nju sprejmata povsod. To je kaček svetle srce v času, ko sve prekoračile starostno dobo za tobakočno nakaznico, toda kačken čik se še dobi.«
»Na, prizgij in kadi, svet je dober in ima še vedno kasko dobro v obliku devičke-cigarete za potrošanje stare device. Kar potrebna sem nekaj dimov. Pospravljala sem in premišljala, kako sem navezana na slike na stenah, na ročna dela, na črte, na šivalni in pisalni stroj. Zadovoljna sem, da skromno preživljanje si zaslužim z delom in prav nicesar no pogrešam. Moja knjižna polica je polna in kadar imam kaj prostega časa, je knjiga moja prijateljica, iz katere mnogo čram. Edina moja žalost, ki je misel je misel na grob. Mnogo vem, mnogo znam, za življenje še premalo, in so dajala svoj davek za njenost rast in prociv.«

»Kdo bi misil na smrt in na grob ob času, ko gre pomlad v deželo? Do sedemdesetega leta se se prevozi, po šestdesetem letu je vsak dan darovan ob božje dobre in

»Kdo bi misil na smrt in na grob ob času, ko gre pomlad v deželo? Do sedemdesetega leta se se prevozi, po šestdesetem letu je vsak dan darovan ob božje dobre in

previdnosti. Minulo je vse, dobro in slabo, delo našu pomilja, ohranja v dobrji volji in odpolni tegobe, ki jih nama nizajo leta. Na koncu in v vazah ti dehti pomlad, edesati ti v očeh, ker jo imas v svojem steti.«

»Ti si mi jo prinesla z veselo pesmico, z njo si pozdravila to pomlad, ki se je z juga vrnila in pozdravila ono, ki se nama nikdar več ne vrne, a v srci živi sončna in lepa. Spominov ne maran, ker so spominim amak starosti, le včasih potrka na srce, ogajo se mi vse strune in sazvenijo v nikdar izpeti pesmi. To je mladiot, in dokler mi bo odinevala in srca, toliko časa ne bom čutila telesa.«

»Mnako je z memoj. Mnogo hačterov imam, smejim jih od sora do mrača, med deloma mislim namne in v nočeh brez spanja. O, če bi ljude vedeli, koliko mislim namne.«

»Kdo, delo in zopet delo, to je pot, ki nas peje v izgubljeni paradiž nazaj.« je rekla sedemdesetletna Mica.

Iz soseščine se je slišala iz radija pesem »Fantov na vasici:«

»Ti si urce zamudila...«

»Ne, nisem jih zamudila,« je nadaljevala sedemdesetletnica, »zamudila nisem nobenega dneva, nobenega leta. Moje življenje je neprergrano delodaj, zadovoljna in srečna sem, da sem sama. Življenje okrog sebe sem vedno opazovala, proučevala, razčlenjevala in po mnogih slučajih zakljutila drugih in svojo življenjsko pot po narodnem pregovoru: »Boje je biti vesela samica, kakor žalostna, poročena ženica!« in veselje nad življenjem primerjam z zadovoljstvom in tisoč sreč, ker veseljačenja ne poznam v svoji tisti samoti.«

»V naši din leta bi v veseljem pozdravila tobacočno nakaznico, da ne bi bile odvisne od milosti in odpovedi dobrih ljudi, ki so sami kadilci, za črno borzo pa nimamo denarja. Mogoče se bo pa le zdaj zganila kačkna zelena miza, ko se odeva miza narave v zelenje in bi od te zelenle mize padel kačken v obliku tobacočne nakaznice v pomladne dni starih kadilk, ki jim je kaja življenjska potreba. V življenju jo rabijo, po njih smrti bi se jima odpocitek v grobu prvič ne olajšal, četudi bi nasadili na grob tobacočno rastlino, na kateri bi cveteli devičke-cigaretko. Jok, brate! V času, ko zelenijo vse travice, želijo in prosijo »božje travice« vse samoživke in osamljene žene, ki to »božjo travco« spustojujo od mladosti in so dajala svoj davek za njenost rast in prociv.«

»Bodi potolažena, Mica, zelena miza bo že ukrenila v dobro starim kadilkam in ne bo pozabila na tiste kulturne delavke, ki so ob njej orale ledino ženskega pokreta in vse od preloma stoletja se danes kreplja držijo za plug. Pozdravljenja, jungfrava! Mara Tavčarjeva.

Zdravila in zdravniki na Kitajskem

Nekdaj najmodernejša kitajska medicina je danes zelo zaostala — Kitajsko podeželje je zdravstveno skrajnji zanemarjeno

430 milijonov Kitajcev ima samo sedem medicinskih visokih šol, z nekaj nad tisoč študenti. Univerzitetno izobraževanje počasno vse spremeni v novi sistem, ki se včasih nista napisala v kolinsko vodo. To so salonški psički v salonskih mačkah z negovanjem, mehko dlako, ki polegajo po divanah in blazinah in disijo po vijolicah in lavendlu.

In vendar obstoji starata kitajska medicina kot znanost že več tisoč let. Prvo zdravniško knjigo je izdal cesar Huandi (2.698—2.597. leta pred našim stetjem). Nauke te knjige, ki je izšla v prenovljeni izdaji prvo stoletje po Kr., uporabljajo na

čipri, kjer se lahko izvrše punkcije. Kdor se je

spozabil in opravil punkcije na nepravem mestu, je moral plačati glito, ali pa je dobil kačen in zato udarec s patico.

V takšnih prilikah ni eduno, da je umrljivost na Kitajskem zelo velika. Še danes razsajajo lodi boločni, ki so drugod že davno zatrepti. Steki psi se pustijo podo po ulicah in klub nekaterim stejerjevin zavodom umirajo ljudje, za steklino grozne smrti. Cepljenje proti ošpicam poznajo Kitajci že od 11. stoletja, cepijo pa na takto barbarski način, da mnogo otrok za bolečinami umre. V mnogih krajih so ljudje preboleli ošpice, njihovi obrizi so grozno spačeni.

Tuberkužna žganja povsod. Kitajci stojijo v slike razsvetljenih in prezracenih mihih. Čim nastopi hlad, zabiijojo okna in zamaši vse spranje. Na odprtih ognjiščih kurijo ponekod s premogom in ogljem in včerat se pripreti, da umre na zastrupljenju s plinom cele družine. Kitajci pljujejo iz principa na tla, ker njenih tradicij ne dovoljuje uporabe žepnih robev. S tem v zvezi se poleg tistike siromašne živilje, ki se zadrži v pljučnicu. Umetni kralji so zred z odpadkov prava legla bacilov kolere in tifusa, ki žanjeta vsako

čipko, kjer se lahko izvrši konglutacija.

Kitajski zdravniki prečiščajo vse.

In na Kitajskem trgu se mora Evropec skrbno čuvati surovega sadja, posebno raznini vrst buč. Trgovci prodajajo točno po teži: zato prebodoje sedeže in jih namakajo v vodi, ki je vse prej kakor čista. Čaj s prekritano iglo igel je do najboljšega pijača.

Navedli, da se Kitajec nikoli ne kopije v prosti vodi, polni bolezniških kult, se ima

kitai narod zahvaliti, da se klub vsa

koletnim milijonskim izgubam tako naglo

minuci.

Kdor se lahko izvrši konglutacija.

Prve zvezde so se negovoto pri-

gale na vzhodu in mesec je že uveljavlja-

šo svojo moč. Osvezoči vetrje je skriveno-

zavel, da so košata drevesa vabljivo zaslu-

melia in me je objela želja, da bi legel v

mestje. Prve zvezde so se negovoto pri-

gale na vzhodu in mesec je že uveljavlja-

šo svojo moč. Osvezoči vetrje je skriveno-

zavel, da so košata drevesa vabljivo zaslu-

melia in me je objela želja, da bi legel v

mestje. Prve zvezde so se negovoto pri-

gale na vzhodu in mesec je že uveljavlja-

šo svojo moč. Osvezoči vetrje je skriveno-

zavel, da so košata drevesa vabljivo zaslu-

melia in me je objela želja, da bi legel v

mestje. Prve zvezde so se negovoto pri-

gale na vzhodu in mesec je že uveljavlja-

šo svojo moč. Osvezoči vetrje je skriveno-

zavel, da so košata drevesa vabljivo zaslu-

melia in me je objela želja, da bi legel v

mestje. Prve zvezde so se negovoto pri-

gale na vzhodu in mesec je že uveljavlja-

šo svojo moč. Osvezoči vetrje je skriveno-

zavel, da so košata drevesa vabljivo zaslu-

melia in me je objela želja, da bi legel v

F I L M

NJEGOVA NAJBOLJŠA VLOGA (Union)

Ta filmska veseloigrina ima namen, da predstavi sirotkemu občinstvu novega pevca, in to način. Pevec debutant je Hans Hotter, baritonist monakovske opere.

Hans Hotter in Marina Dittmar v filmu »Njegova najboljša vloga«

Poznajo ga sicer že obiskovalci monakovskega teatra, njegov melodični glas občudujejo številni poslušalci radija, toda za večino kinematografske publike je Hans Hotter novo odkriti pevec, nova filmska pridobitev velikega formata. Hans Hotter je sicer že nastopil v filmu »Materina ljubezen« (film je bil v Ljubljani predvajan pred vojno, glavno vlogo je igrala Käthe Dorsch), toda za večino Ljubljancov je Hotter novinec, ki pa si bo že s prvim svojim nastopom v večji vlogi pridobil splošno priznajeno. Tudi snov filma je srečno izbrana, kajti Hans Hotter v vlogi laži-sluge daje možnost za najzabavnejše epizode, prikaze bučne smeha in originalne dovitje. Seveda bo občinstvo najbolj zadovoljil krasen in melodičen pevčev glas in v tem pogledu moramo H. Hotterjevo pridobitev za film najbolj pozdraviti.

Tudi ostala zasedba filma je prav uspela. V vlogi naivne in simpatične uradnice telefonske centralne nastopa Marina Dittmar, histerično zaljubljeno in ljubosumno pevčev partnerico predstavlja Camilla Horn, Paul Dahlke je posrečen in naturen kot pevčev komorni sluga in tudi vsi ostali so na svojih mestih ter podajajo prav zadovoljive, posrečene like.

KINO MOSTE po predvajjal v tekočem tednu film »Domovina« v katerem nastopa filmska igralka velikega formata: Sarah Leander in Heinrich George. Odločki iz opere »Orfej in Evridika« ter Bachovega »Pasijona« tvorijo muzikalni okvirja tega filma, na katerego opozarjam zlasti občinstvo iz vzhodnega dela Ljubljane.

VESTNOST OBMEJNEGA URADNIKA (Pride v Slogu)

Helenino zrcalo iz muzeja v Bremenu ukrajen — nenadomestljiva stara dragocenost! Poseben znak tatu: manjkajoči levi prstanec. Mrzlično deluje policijski brzovoj. Vsa merodajna mesta so obveščena. Sledi vodi v Alpe — v zimsko letovišče Siebenbrunn. Domneva se, da hoče tudi na dragočeno umetnino vtihotapiti preko meje v svrhu prodaje v inozemstvu.

Rimdalov Keč Ševedem:
Kokoš
(Iz himalajsčine)

Pet tisoč let preden so sezidali Kitajski zid, je vladal svoji državi pravni Fen-Tan. Bil je bogat in mogočen, najbolj močen in blag, njegova država največja. Tako je bila velika njegova država, da jo je skoraj zmeraj ogrevalo sonce, le redko kdaj je zaslio. Sosedje, večini in malo, bogati in revni, so ga spoštovali, tako tisti iz meskončnih severnih step, ki so se zmeraj držali v postojivi razdalji, kakor z bližnjimi in daljnjimi otokov, ki so mu na velikih udaljih zmeraj prinašali v dar vsakovrstne dobrobit.

Wendar je tudi mogočno Fen-Tanovo carstvo nekega dne zašlo v neprijetnosti. Ne morda zaradi stavki nezadovoljevanje ali demonstracij ogroženega zapostavljenega ženstva. In tudi ne zaradi poplav; teh ni bilo več trikrat deset let.

Nekaj drugrega se je zgodilo. Kar na lepem se je pojaval sovražnik, ki je v ultimativni obliki zahteval Fen-Tanovo berno-edinko, sicer da si jo bo vzel. Fen-Tan se sovražnikove predprnosti ni ustršil. Nerodno je bilo začelo le zato, ker je imel sovražnika svoje vojsčake že zbranе, on pa jih je moral šele zbrati.

Toda Fen-Tan je bil moder in pravilen vladar. Zavedal se je, kaj je vojne in kaj je potrebno storiti, da jo zmagovalo zaključiš. On sam sicer še ni vodil nobene vojne, toda ravnal se je po navodilih in načelih svojih nemagjivih predstnikov. Bil pa je tudi dober. Zato je izdal celo vrsto modrih, preporebnih ukrepov, ki so sicer predvidevali marsikatero omejitev, obenem pa so jamicili dokončni uspeh. Ena odredba je prebivalstvu med drugim prizorečala, naj pridno rede kokoši.

Car Fen-Tan je bil, kakor rečeno, dober in blag, niso pa bili dobri in blagi njegovi neštevilni podaniki, vsaj v ogromni večini. Predobro se jim je doslej godilo, razvajenih so bili ko le kaj, zato so odslej radi godrnjali in zabavljali. Tudi v prestolnicu so imeli absolutno večno. Pa živčni so bili prebivalci glavnega mesta, zelo živčni, da-

Obmejna postaja v Siebenbrunnu je povojila svoje stede v svojem nepreglednem obmejnem odseku. Strel pada! Obmejni uradnik Aleks Rošer (Rudolf Prack) je ranjen. Dva tihotapca sta mu ušla. Trejt je oblezal mrtve v snegu. Poseben znak: manjkajoči levi prstanec. Toda tudi mrtvec izgine kmalu brez sledu. Obmejni uradnik Rošer dobi ukor iz svojega najvišjega predpostavljenega, ker so mu tihotapci ušli. Kmalu je opaziti pri Rošerju neko spremembu. Da pozabi na svoje službene neprijetnosti, obiskuje vsak včer »Gorski Kazino« in zaide z zapeljivo lepo Margot (Annelies Reinhold) v igralski klub. Sreča mu ni mila. Zadolženo na zadolžico podpisuje tako dolgo, da se iz dolgov ne more več izkopati. V kleskih te klike se Rošer prisili, da pomaga kot obmejni uradnik pretihotapiti »Helenino zrcalo« preko meje. Zato naj dobi delež od prodajne cene in njegove zadolžnice se uniči. Rošerjeva nevesta (Viktoria von Ballasko) poskuša vse, da bi ga spravila na pravo pot. Pa na pomaga nič. Tudi vsi njegovi tovarisi ga prezirajo. Se nje lastni oče ga osumi podkupovanja ter ga naznani. Toda ukaz k najvišjega mesta odloči, da opravi še eno noč svojo službo na obhodu. In tu se zgodi cesar nihče ni pričakoval. V roke pravice je padla vsa tihotapca družba, ki jo je tako dolgo zaledoval, da je pri tem delu postavil na kocko svoje lastno življenje in žrtvoval vse, kar je imel: ljubezen lastnega očeta,

neveste in tovarištva. Vse za svojo težko in odgovorno službo. Magične romantične švicarske Alpe tvorijo krasno ozadje tega vse skozi napetega Bavarskega filma, posnetega po romanu Curt Corinth-a. Film je doživetje zase in zaščiti največje ga obiska.

Viktoria von Ballasko in Rudolf Prack v filmu »Vestnost obmejnega uradnika«

Mravlje — najpametnejše živali

Ce nekateri naravoslovci izražajo mnenje, da bi po človeku mravlje prevzele vladu na zemlji, tedaj tega ne smemo smatrati samo za šalo. To naziranje sledi iz dejstva, da predstavljajo mravlje že sedaj »kulturno ljudstvo«, čigar razboritost in mnogostranstvo lahko mirno občudujemo.

Kakor znano, uganjajo mravlje pravo poljedelstvo in živinorejo. »Živino«, in to so predvsem listne uši, ki jih mravlje z otipavanjem »molzejo«, je treba preskrbotati in ščititi pred sovražnimi napadi. Mlado živino je treba poganjati na pravno pašo, kakor zahteva tudi skrb za lastni zarod mnogih dela in pozornosti. Ljubčine je treba pitati v bube negotavni s čistoto. Ce so tla vlažna, jih morajo mravlje prenasati na sonce, da se posuše, v suši jih pa nosijo v globje dele mravljišča. Poljedelstvo, oziroma gojitev gob, ki počenjajo na umetno pripravljenih tleh, zahteva istotako smotrnega dela.

Naravoslovci, ki so se do podrobnosti bavili s proučevanjem mravljiških ljudstev, so ugotovili, da uporabljajo ta kot občevalno sredstvo neko govorico z znaki. Sem spadajo najrazličnejši gibi telesa in udov, prav tako medsebojno otipavanje in suvanje. Tudi svarljive znake imajo mravlje v svojem »jeziku«. Ce mravlje zapazi nevarnost, steče razburjeni in z odprtimi čeljustmi naokrog in prenesi svojo razburjenost na vse rojakinje, ki jih sreča. Del mravelj pohti potem iz gnezda, da zavrne sovražnika, druge pa spravijo zarod in živilske zaloge na varno. Vsaka stori svojo dolžnost in pripomore k redu teravnosti v domači državi.

Ce vojna res nastane, tedaj je to vojna, ki ne pozna milosti. Po bitkah so bojišča z odtrganimi in odgriznjeni mravljiški glavami neredko naravnost posuta. Večik je pogum, s katerim napadalka naskrkuje tvoje mravljišče, pobija branilke in odnašajo množice tuhjih bub v svojo domovanja. Tam vredzijo bube potem v dnevne in te delavke se kot sužnje tud prevezake odpora uvrščajo v suženjsko armado svojih gospodarjev.

Ali osa lahko usmrti človeka?

Med ljudstvom se češče govoriti, da je kdo umrl, ker ga je opikal roj čebel ali os, tudi sršeni so po teh govoricah že tega ali ona prezgodaj poslali v krvotoče. Da so taki pikli neprijetni, se je lahko preveril že marsikat. Čitatelj na lastni koži, vendar pa o njih smrtonosnosti ni besedil. Lahko se je zgodilo, da je kdo umrl od osjega pika; v tem primeru pa ni povzročilo smrt osino žrelo, temveč kakšna nevarna infekcija, ki je prisita v rano. Značilen je naslednji dogodek: Achilles Butin je obiskal brata v Campiline-en-Feyelle. Moža sta sedela za mizo in jedila sadje; kar priletiti od nekod osa in piči gosp. Butina za uhljem. Nekaj trenutkov pozneje je nesrečno izdihnil. Mar od osjega pika? Nikakor ne: sigurno je imel srčno slabost in je podlegel v trenutku nagle in hude bolečine srčni kapi.

NAROCITE SE NA ROMANE DK!

Med ljudstvom se češče govoriti, da je kdo umrl, ker ga je opikal roj čebel ali os; tudi sršeni so po teh govoricah že tega ali ona prezgodaj poslali v krvotoče. Da so taki pikli neprijetni, se je lahko preveril že marsikat. Čitatelj na lastni koži, vendar pa o njih smrtonosnosti ni besedil. Lahko se je zgodilo, da je kdo umrl od osjega pika; v tem primeru pa ni povzročilo smrt osino žrelo, temveč kakšna nevarna infekcija, ki je prisita v rano. Značilen je naslednji dogodek: Achilles Butin je obiskal brata v Campiline-en-Feyelle. Moža sta sedela za mizo in jedila sadje; kar priletiti od nekod osa in piči gosp. Butina za uhljem. Nekaj trenutkov pozneje je nesrečno izdihnil. Mar od osjega pika? Nikakor ne: sigurno je imel srčno slabost in je podlegel v trenutku nagle in hude bolečine srčni kapi.

Besede pomenijo:

Vodoravnov: 1. pomožni duhovnik, 5. kraj in postaja ob proggi Ljubljana-Trst, 11. število, 16. jezero v Sibiriji, 17. nepogrešljivo tekstilna, 18. Cia-Minka, 20. pisalna potrebuščina, 21. rovt, novina, 22. večje časovno razdobje, 23. nasprotni snovi, 25. predlog, 27. reka v Rusiji, 28. italijanski spolnik, 29. cerkevno petje, 30. naravna ploskovna mera (mnozina), 32. kratka za označbo starosti, 33. tujskoprometna postojanka, 34. neobnovljivo vsakdanje »delo«, 36. skupine bradz, 38. viden, zaznaven, 40. postni dan, 42. slabokrvnež, 44. glavno mesto evropske države, 45. francoski pisatelj, kambrski naškof, slovit pridrigar (1651–1715), 47. žensko ime, 48. Butin je obiskal brata v Campiline-en-Feyelle. Moža sta sedela za mizo in jedila sadje; kar priletiti od nekod osa in piči gosp. Butina za uhljem. Nekaj trenutkov pozneje je nesrečno izdihnil. Mar od osjega pika? Nikakor ne: sigurno je imel srčno slabost in je podlegel v trenutku nagle in hude bolečine srčni kapi.

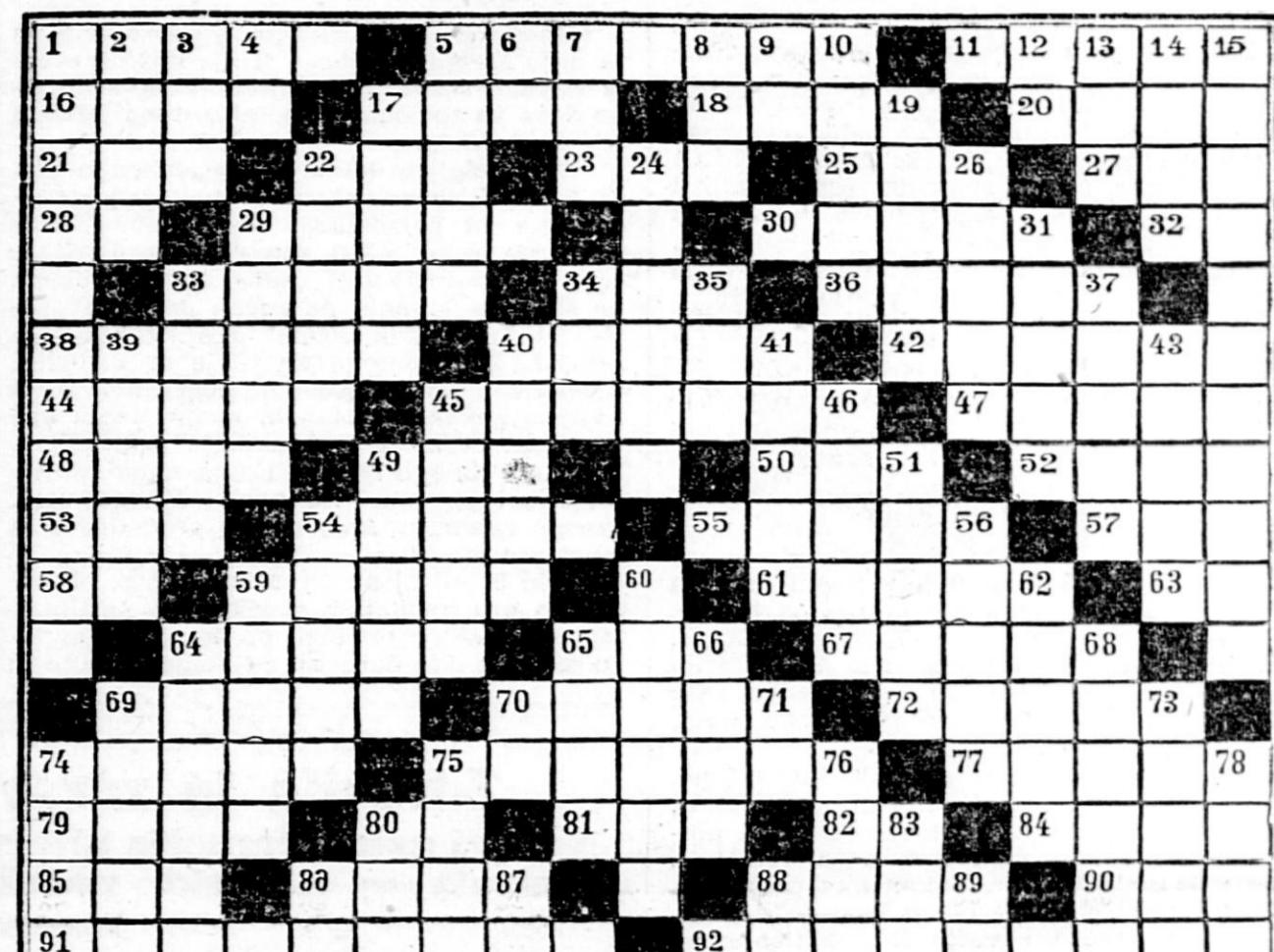
Dobravno: 1. pomožni duhovnik, 5. kraj in postaja ob proggi Ljubljana-Trst, 11. število, 16. jezero v Sibiriji, 17. nepogrešljivo tekstilna, 18. Cia-Minka, 20. pisalna potrebuščina, 21. rovt, novina, 22. večje časovno razdobje, 23. nasprotni snovi, 25. predlog, 27. reka v Rusiji, 28. italijanski spolnik, 29. cerkevno petje, 30. naravna ploskovna mera (mnozina), 32. kratka za označbo starosti, 33. tujskoprometna postojanka, 34. neobnovljivo vsakdanje »delo«, 36. skupine bradz, 38. viden, zaznaven, 40. postni dan, 42. slabokrvnež, 44. glavno mesto evropske države, 45. francoski pisatelj, kambrski naškof, slovit pridrigar (1651–1715), 47. žensko ime, 48. Butin je obiskal brata v Campiline-en-Feyelle. Moža sta sedela za mizo in jedila sadje; kar priletiti od nekod osa in piči gosp. Butina za uhljem. Nekaj trenutkov pozneje je nesrečno izdihnil. Mar od osjega pika? Nikakor ne: sigurno je imel srčno slabost in je podlegel v trenutku nagle in hude bolečine srčni kapi.

Način na krov: 1. krov, 2. način, 3. način, 4. način, 5. ost, 6. sta, 7. karavang, 8. počitnik, 9. Ana, 10. sla, 11. vazali, 12. Rezika, 13. on, 14. galera, 22. eta, 24. era, 26. ali, 31. Ag, 32. Itaka, 33. sla, 34. ime, 35. start, 36. ac, 42. lo, 43. Osaka, 44. da, 45. afera, 46. olka, 47. Adela, 49. vozel, 50. tečen, 51. Lipik, 52. oj, 53. katar, 55. ada, 56. ara, 57. rotak, 58. Ren, 64. Al, 65. Atene, 66. ura, 68. letak, 69. Ce, 72. traminet, 73. ikonodul, 76. ste, 77. ara, 78. skobec, 79. ta, 80. omkan, 81. eliten, 83. kopito, 84. pešati, 85. ar, 86. baraka, 88. eta, 90. ono, 92. Lim, 97. rje, 98. ido, 99. ars, 100. Ena, 101. trd, 102. ven.

Napredno: 1. kateta, 2. osa, 3. srota, 4. Lenora, 5. ost, 6. sta, 7. karavang, 8. počitnik, 9. Ana, 10. sla, 11. vazali, 12. Rezika, 13. on, 14. galera, 22. eta, 24. era, 26. ali, 31. Ag, 32. Itaka, 33. sla, 34. ime, 35. start, 36. ac, 42. lo, 43. Osaka, 44. da, 45. afera, 46. olka, 47. Adela, 49. vozel, 50. tečen, 51. Lipik, 52. oj, 53. katar, 55. ada, 56. ara, 57. rotak, 58. Ren, 64. Al, 65. Atene, 66. ura, 68. letak, 69. Ce, 72. traminet, 73. ikonodul, 76. ste, 77. ara, 78. skobec, 79. ta, 80. omkan, 81. eliten, 83. kopito, 84. pešati, 85. ar, 86. baraka, 88. eta, 90. ono, 92. Lim, 97. rje, 98. ido, 99. ars, 100. Ena, 101. trd, 102. ven.

Napredno: 1. krov, 2. način, 3. način, 4. način, 5. ost, 6. sta, 7. karavang, 8. počitnik, 9. Ana, 10. sla, 11. vazali, 12. Rezika, 13. on, 14. galera, 22. eta, 24. era, 26. ali, 31. Ag, 32. Itaka, 33. sla, 34. ime, 35. start, 36. ac, 42. lo, 43. Osaka, 44. da, 45. afera, 46. olka, 47. Adela, 49. vozel, 50. tečen, 51. Lipik, 52. oj, 53. katar, 55. ada, 56. ara, 57. rotak, 58. Ren, 64. Al, 65. Atene, 66. ura, 68. letak, 69. Ce, 72. traminet, 73. ikonodul, 76. ste, 77. ara, 78. skobec, 79. ta, 80. omkan, 81. eliten, 83. kopito, 84. pešati, 85. ar, 86. baraka, 88. eta, 90. ono, 92. Lim, 97. rje, 98. ido, 99. ars, 100. Ena, 101. trd, 102. ven.

Zlogovnica št. 20

Besede pomenijo:

Vodoravnov: 1. pomožni duhovnik, 5. kraj

in postaja ob proggi Ljubljana-Trst, 11. število,

16. jezero v Sibiriji, 17. nepogrešljivo tekstilna,

18. Cia-Minka, 20. pisal